

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. J. Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **Krajský prokurátor v Banskej Bystrici**, Partizánska cesta č. 1, Banská Bystrica proti žalovanému: **Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, Jána Švermu 43, Banská Bystrica, za účasti: **1/ A.-A.U.P., s.r.o., K. č. X., S., 2/ J. Š.Š. R., S.**, zastúpený Advokátskou kanceláriou P., s.r.o., so sídlom N. S. X., B. B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zn. POZ 1289-2002/OZ 203322 II/145-2009 z 25. augusta 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/91/2010-53 z 11. februára 2011, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/91/2010-53 z 11. februára 2011, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti **rozhodnutia žalovaného zn. POZ 1289-2002/OZ 203322 II/145-2009 z 25. augusta 2009**, ktorým o rozklade podanom majiteľom **A.-A.U.P., s.r.o. proti rozhodnutiu žalovaného zn. POZ 1289-2002/203322-I/93-2007 z 22. augusta 2007** vo veci návrhu na výmaz ochrannej známky „C. C.“ č. X. podaného navrhovateľom **J. Š.Š. R.** (ktorým bola podľa § 16 ods. 5 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov /ďalej len „zákon o ochranných známkach“ alebo „zák. č. 55/1997 Z. z.“/ *napadnutá slovná ochranná známka „C. C.“ č. X. vymazaná z registra ochranných známk v plnom rozsahu, s účinnosťou od 25. apríla 2006*) rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) v spojení s § 16 ods. 5 zák. č. 55/1997 Z. z. rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Neúspešnému žalobcovi krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci, pokiaľ ide o základ sporu, sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Nestotožnil sa však s názorom žalovaného vyjadreným v jeho písomnom vyjadrení, že dôvodom na zamietnutie žaloby je to, že táto smeruje proti nesprávnemu rozhodnutiu, ktorý svoj názor oprel o rozsudok NS SR z 31.3.2010 sp. zn. 2Sžo/124/2009. Taktiež sa nestotožnil s tvrdením, že v žalobe chýba tvrdenie o ukrátení na právach žalobcu a že žalobca v žalobe nedostatočne zdôvodnil verejný záujem na jej podaní a následnom zrušení napadnutého rozhodnutia, pričom tento svoj názor tiež oprel o iný rozsudok NS SR (sp. zn. 5Sžo/100/2010). Z uvedených názorov vyplývala aj ďalšia právna argumentácia žalovaného, že nakoľko rozhodnutie napadnuté protestom prokurátora bolo vydané v sporovom konaní, tak povaha dôvodov, ktoré uvádza prokurátor v žalobe vylučuje, aby tieto boli uplatňované niekým iným ako účastníkom konania a tieto už vôbec nemožno ponímať ako dôvody uplatňované vo verejnom záujme. K uvedenému krajský súd zaujal stanovisko, že sa nemôže stotožniť s právnym názorom uvedeným v citovaných rozhodnutiach NS SR, pretože už predtým bolo judikatúrou NS SR rozhodnuté o tom, že žalobou prokurátora môže byť napadnuté rozhodnutie vo veci samej a takýto záver vyplýva aj zo *stanoviska správneho kolégia NS SR z roku 2000*, kde sa konštatuje, že rozhodnutie o nevyhovení protestu prokurátora zo strany správneho orgánu je rozhodnutím procesným, pričom poukázal

i na dôvody a závery rozhodnutia NS SR z 1.7.2010 sp. zn. 8Sžo/351/2009 a tiež na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Sžo/72/2007 a 4Sž/95/2003. Krajský súd nesúhlasil ani s argumentom o nedostatočnom zdôvodnení verejného záujmu zo strany krajského prokurátora, pretože pokiaľ dospel k záveru, že rozhodnutím žalovaného došlo k porušeniu ust. § 3 ods. 2 zákona o ochranných známkach v spojení s § 46 správneho poriadku, a to chybnou aplikáciou § 3 ods. 1 zákona o ochranných známkach, potom možno konštatovať, že z jeho pohľadu došlo k porušeniu práv a zákonom chránených záujmov, ktorá ochrana podľa § 3 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení patrí do jeho pôsobnosti, a teda mal plné právo ako i legitimitu sa svojou žalobou domáhať odstránenia porušenia tohto práva alebo zákonom chránených záujmov. Podľa názoru krajského súdu nie je opodstatnené, aby krajský prokurátor toto porušenie práva nejakým spôsobom podrobnejšie odôvodňoval a je taktiež právne irelevantné, či k takémuto porušeniu práva alebo právom chránených záujmov došlo vo sfére verejno-právnych alebo súkromnoprávných vzťahov. V ostatnom, pokiaľ ide o vecnú stránku prípadu, sa však krajský súd plne stotožnil s právnym záverom žalovaného. Uviedol, že bolo nesporne preukázané, že *návrh na výmaz bol podaný z dôvodu ust. § 16 ods. 5 zákona o ochranných známkach* a že navrhovateľ tohto výmazu v návrhu uviedol ako dôvod výmazu, že pre zhodnosť výrobkov, na ktoré sú obe známky orientované, veľkú blízkosť (zameniteľnosť) oboch označení je dané akútne nebezpečenstvo zámény tovaru pochádzajúceho od rôznych osôb alebo vzniku mylnej predstavy o vzájomnej spojitosti s ochrannou známkou so skorším právom prednosti vo vedomí spotrebiteľskej verejnosti. Napriek tomu, že určitá nejasnosť vyplývajúca z návrhu na výmaz bola daná tým, že navrhovateľ v návrhu uviedol i to, že je daný zákonný dôvod na výmaz aj podľa § 3 a § 3a cit. zákona, podľa názoru krajského súdu žalovaný správne konštatoval, že právne posúdenie skutkových tvrdení navrhovateľa je v kompetencii úradu, a i *keď navrhovateľ výslovne žiadal napadnutú ochrannú známku vymazať v zmysle § 16 ods. 5 zákona, pretože mal za to, že ochranná známkou č. X. „C. C.“ je s ochrannou známkou č. X. zameniteľná, pričom obe známky sú zapísané pre rovnaké tovary*. Vychádzajúc z obsahu podania, teda nie je možné za dôvod výmazu považovať § 16 ods. 1 zákona, ktorý by sa vzťahoval k ust. § 3 a § 3a zákona tak, ako konštruuje vo svojej žalobe žalobca. Zdôraznil, že aj zo slovného odôvodnenia výmazového dôvodu nemožno vyvodiť, že by navrhovateľ namietal zápis ochrannej známky „C. C.“ urobený v rozpore s podmienkami na jej zápis do registra ustanovených zákonom platný v čase jej vzniku, pričom je pravdou, že túto námietku nie je možné vyvodiť ani z obsahu návrhu v kontexte s ostatnými tvrdeniami navrhovateľa. Ak teda žalovaný posudzoval vec v zmysle obsahu a kontextu podaného návrhu, mohol postupovať len

v intenciách ust. § 16 ods. 5 zákona o ochranných známkach a keďže takéto konanie je vyslovene konaním sporovým, bol žalovaný týmto návrhom viazaný. Krajský súd právny záver žalovaného, že v prípade napadnutej ochrannej známky „C. C.“ a staršej ochrannej známky „C. C.“ *ide o zameniteľné nie zhodné označenia*, označil za správny, pretože keď sa označenia od seba odlišujú, čo i len v jednom z posudzovaných hľadísk s výnimkou nepatrných odlišností, nemožno už hovoriť o zhodnosti označení. Uviedol, že napadnutú ochrannú známku „C. C.“ a staršiu ochrannú známku „C. C.“ možno na základe ich fonetiky a semantiky označiť za zhodné, ako uvádza aj žalobca, avšak z vizuálneho hľadiska možno medzi predmetnými označeniami postrehnúť určité odlišnosti, a to zdvojenie písmena „P“ a písmena „F“ v označení a opačný dĺžň na samohláske „E“ napadnutej ochrannej známky a tieto *odlišnosti medzi posudzovanými ochrannými známkami sú dostatočné na to, aby sa v predmetnom prípade nehovorilo o zhodnosti ochranných známok, ale o ich podobnosti, teda o ich zameniteľnosti*. Krajský súd uviedol tiež, že žalovaný mal pravdu v tom, že ak v danom prípade nie je naplnená podmienka zhodnosti kolíznych známok, tvrdenie žalobcu o chybnjej aplikácii § 3 zákona o ochranných známkach je nesprávne a právne irelevantné. Ak porovnávané označenia ochranných známok nepredstavujú zhodné označenia, ako je tomu aj v predmetnom konaní, nedá sa daný prípad podradiť pod ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o ochranných známkach, a preto nemožno hovoriť ani o jednom chybnom uplatnení. Zároveň uviedol, že ust. § 3 ods. 2 zákona o ochranných známkach nadväzuje na odsek 1 tohto ustanovenia, a teda jeho použitie je opodstatnené len v prípadoch podania takých prihlášok ochranných známok, ktoré sú posúdené ako zhodné so skoršou ochrannou známkou zapísanou pre tovary a služby zhodné s tovarmi a službami nárokovými samotným prihlasovateľom. Z uvedených dôvodov nemohol krajský súd inak, ako považovať rozhodnutie žalovaného za správne a zákonné a žalobu žalobcu za nedôvodnú.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie. V rámci neho uviedol, že súd založil svoje rozhodnutie vo veci najmä na skutkovom závere, že v prípade napadnutej ochrannej známky v znení „C. C.“ a staršej namietanej ochrannej známky v znení „C. C.“ *ide o zameniteľné a nie zhodné označenia*, a teda v žiadnom prípade nedošlo k chybnjej aplikácii ustanovenia § 3 zákona o ochranných známkach zo strany žalovaného, nakoľko použitie tohto ustanovenia sa vzťahuje len na zhodné označenia. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že označenie možno považovať za zhodné s ochrannou známkou vtedy, ak obsahuje všetky prvky tvoriace ochrannú známku a to bez zmien alebo bez pridania ďalších prvkov, alebo ak označenie posudzované ako celok

obsahuje oproti ochrannej známke rozdiely tak nepatrné, že tieto môžu ujsť pozornosti priemerného spotrebiteľa. Uviedol, že žalovaný i súd opreli svoje závery o prax Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu, ktorý za nepatrný rozdiel považuje doplnenie jedného písmena, či číslice. Žalobca uznal, že prax a judikatúra OHIM pri rozhodovaní vo veciach známky Európskeho spoločenstva je určite zreteľahodná a často nasledovaniashodná, pričom však to neplatí v posudzovanej veci, keď táto prax vychádza z odlišnej právnej úpravy a jej mechanicou aplikáciou žalovaným dochádza k porušovaniu či deformácii vnútroštátnej právnej normy. S poukazom na ustanovenia § 3a ods. 1 a § 3a ods. 2 zákona o ochranných známkach v znení účinnom od 1.1.2002 do 31.12.2009 (t.j. i v čase rozhodovania žalovaného o výmaze), ktoré zároveň citoval, uviedol, že sa možno jednoznačne stotožniť s argumentáciou žalovaného a aj súdu, že napadnuté označenie, aj staršie označenie, sú foneticky a sémanticky zhodné, *odlišujú sa len z vizuálneho hľadiska, zdvojením písmen „P“ a „F“ a pridaním opačného dĺžňa na samohláske „E“*. Takáto marginálna a najmä účelová odlišnosť (obe prihlášky boli podané tým istým prihlasovateľom s krátkym časovým odstupom) slovných ochranných známk so zhodným sémantickým významom a zhodnou fonetickou reprodukciou nemôže znamenať „zmenu v celkovom charaktere“ porovnávaných označení. Žalobca uviedol, že posúdením takýchto označení za vysoko zameniteľné, ale nie zhodné je vo veľkej miere narušená právna istota v rámci tovarov a služieb, so súčasným porušením predpokladateľnosti rozhodnutí v týchto sporoch. Podľa názoru žalobcu, súd podobne ako žalovaný v danom prípade pristupoval ku skutkovému stavu neprimerane rigidne, nakoľko nevzal do úvahy dôvod ani spôsob, akým boli predmetné označenia prihlásené. Takýmto posúdením by dochádzalo k situáciám, kedy by skutočne § 3 zákona o ochranných známkach bolo možné použiť len za označenia, ktoré sú „totožné“ podľa všetkých posudzovaných kritérií, vykazujú rovnaké kvalitatívne a kvantitatívne znaky, vrátane doslovnej zhody jednotlivých položiek zoznamu tovarov a služieb, čo však nenapĺňa pojem „zhodné“ v známkovo právnom zmysle slova. Žalobca zdôraznil, že v zmysle všeobecne platnej zásady *summa ius, summa iniura*, by takéto posúdenie viedlo k neprimeranému zneisteniu derivátnych nadobúdateľov práv k už zapísaným ochranným známkam, najmä v prípade ak bol prihlasovateľom takýchto ochranných známk jeden subjekt, ktorý si z množstva zapísaných ochranných známk neustále ponecháva vo vlastníctve (alebo vo vlastníctve právnických osôb jemu blízkych) najstaršiu ochrannú známku, ktorá by na seba viazala všetky výmazové dôvody voči neskorším ochranným známkam. Ďalej uviedol, že v danom prípade *nie je pre posúdenie existencie či neexistencie imunity mladšieho označenia voči staršiemu označeniu významná*

otázka, či ide o označenie zhodné alebo zameniteľné. Ustanovenie § 3 ods. 2 zákona o ochranných známkach platného do 31.12.2009 bolo možné v danom prípade konania o výmaz zapísanej ochrannej známky aplikovať len v rámci analógie legis, nie priamo, keďže toto ustanovenie sa systematicky vzťahuje len na prieskum zápisnej spôsobilosti prihlášky vykonávaný žalovaným úradom ex offo. Žalobca záverom uviedol, že tak, ako súhlas majiteľa staršej ochrannej známky v zmysle § 3 ods. 2 umožňoval zápis mladšieho „zhodného“ označenia a udeľoval mu imunitu pred neskorším uplatnením práv zo staršieho označenia, i prejav vôle majiteľa staršej ochrannej známky prihlasujúceho mladšie zhodné alebo zameniteľné označenie by mal byť považovaný za súhlas majiteľa staršieho označenia udeľujúci imunitu mladšiemu označeniu, pretože opačný výklad a prístup znamená vážne narušenie zásady právnej istoty vo vzťahu k osobám nadobúdajúcim práva z prihlášok a ochranných známk derivatívne. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/91/2010-53 z 11. februára 2011, zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie zn. POZ 1289-2002/OZ 203-322 II/145-2009 z 25. augusta 2009, zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný písomné vyjadrenie k odvolaniu nepodal.

Účastník konania v 2. rade vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s tvrdeniami žalobcu jednoznačne nesúhlasí, pretože podľa jeho názoru sú výslovne účelové a v predmetnej veci právne neobstoja, nakoľko argumentácia žalobcu nemá oporu v zákone. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1, 2 zákona o ochranných známkach, ktoré zároveň aj citoval, poukázal na skutočnosť, že v danom prípade nebola naplnená podmienka zhodnosti, a teda aj tvrdenie žalobcu o chybnjej aplikácii § 3 citovaného zákona je právne irelevantné, pretože v prípade porovnania predmetných ochranných známk sa daný prípad nemôže subsumovať pod ustanovenie § 3 ods. 1 cit. zákona a teda nemôže sa hovoriť ani o jeho chybnom uplatnení. Účastník konania tiež uviedol, že ak by aj boli predmetné ochranné známky posúdené ako zhodné, čo popiera, na zápis neskôr prihláseného označenia ako ochrannej známky sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 cit. zákona vyžaduje súhlas majiteľa ochrannej známky alebo prihlasovateľa so skorším právom prednosti, ktorý však nebol udelený. Zákon o ochranných známkach neustanovuje žiadnu výnimku z povinnosti uvedenej v ustanovení § 3 ods. 1, a preto neexistenciu písomného súhlasu nemožno považovať za právne irelevantný úkon. Uvedené ustanovenie sa použije len v prípadoch podania takých prihlášok ochranných známk, ktoré sú posúdené ako zhodné

so skoršou ochrannou známkou zapísanou pre tovary a služby zhodné s tovarmi a službami nárokovanými samotným prihlasovateľom, ale ako vyplýva z uvedených skutočností, keďže sa jedná len o zameniteľné označenia, použitie daného ustanovenia je bezpredmetné. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. mája 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu vyplývajú nasledujúce skutočnosti.

Zúčastnená osoba na konaní - J. Š.Š. R., S., návrhom doručeným Úradu priemyselného vlastníctva SR dňa 25.4.2006, navrhol vymazať slovnú ochrannú známku „C. C.“ č. X. z registra ochranných známok, z dôvodu, že je na prekážku staršej ochrannej známke „C. C.“

zapísanej do registra ochranných známk pod č. X., ktorá je zapísaná pre rovnaké výrobky. Z návrhu je zrejmé, že navrhovateľ, ktorý ako majiteľ ochrannej známky č. X. C. C. so skorším právom prednosti *podal návrh z dôvodu zameniteľnosti ochranných známk*, sa domáhal postupu žalovaného podľa § 16 ods. 5 zák. č. 55/1997 Z. z.

Návrhovateľovi výmazu bolo horeoznačenými rozhodnutiami správnych orgánov v plnom rozsahu vyhovené.

Z podkladov administratívneho spisu je tiež zrejmé, že účastníci správneho konania sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia *žalovaného zn. POZ 1289-2002/OZ 203322 II/145-2009 z 25. augusta 2009* súdom, t.j. postupu podľa druhej časti piatej hlavy O.s.p., nedomáhali.

V posudzovanej veci žalobný návrh podal *krajský prokurátor v Banskej Bystrici*, využijúc svoje zákonné oprávnenie v zmysle § 35 ods. 1 písm. b/ O.s.p. V súvislosti so žalovaným namietanou aktívnou legitimáciou žalobcu na podanie žaloby, odvolací súd považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou krajského súdu, ktorý pri posúdení tejto otázky dôsledne vychádzal za stanoviska správneho kolégia NS SR č. Snj 124/00 (R 70/2001), ktoré bolo prijaté na zjednotenie výkladu § 35 ods. 1 písm. b/ O.s.p. k otázke, proti ktorému rozhodnutiu správneho orgánu má byť podaný návrh na začatie konania prokurátora, ak jeho protestu nebolo vyhovené a ak si to vyžaduje verejný záujem. Zároveň odvolací súd poukazuje na špecifické postavenie prokurátora dané ustanovením § 35 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ktorý za stavu, že dospel k záveru, že rozhodnutím správneho orgánu došlo k porušeniu práv a zákonom chránených záujmov, ktorých ochrana podľa § 3 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení patrí do jeho pôsobnosti, mal plné právo ako i legitimitu sa svojou žalobou domáhať odstránenia porušenia tohto práva alebo zákonom chránených záujmov.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného zn. POZ 1289-2002/OZ 203-322 II/145-2009 z 25. augusta 2009, ktorým o rozklade podanom majiteľom A.-A.U.P., s.r.o. proti rozhodnutiu žalovaného zn. POZ 1289-2002/203322-I/93-2007 z 22. augusta 2007 vo veci návrhu na výmaz ochrannej známky „C. C.“ č.X. podaného navrhovateľom J. Š., R. (*ktorým bola podľa § 16 ods. 5*

zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach napadnutá slovná ochranná známka „C. C.“ č. 203322 vymazaná z registra ochranných známok v plnom rozsahu, s účinnosťou od 25. apríla 2006) rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 16 ods. 5 zák. č. 55/1997 Z. z. rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa ust. § 16 ods. 5 zák. č. 55/1997 Z. z. úrad vymaže z registra zhodnú ochrannú známku, ak v konaní začatom na návrh majiteľa ochrannej známky so skorším právom prednosti zistí, že napadnutá ochranná známka je zapísaná pre podobné tovary alebo služby, alebo zameniteľnú ochrannú známku, ak v konaní začatom na návrh majiteľa ochrannej známky so skorším právom prednosti zistí, že napadnutá ochranná známka je zapísaná pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby.

Povinnosťou správneho orgánu v predmetnej veci bolo skúmať, či sú splnené zákonné podmienky pre postup v zmysle citovaného zákonného ustanovenia.

Za týmto účelom bolo potrebné prioritne vyriešiť otázku, či sa v danom prípade jedná o ochranné známky, ktoré možno považovať za zhodné alebo za zameniteľné.

Zhodnosť a zameniteľnosť označení alebo ochranných známok a podobnosť tovarov alebo služieb upravuje ustanovenie § 3a zák. č. 55/1997 Zb. nasledovne:

Za zhodné sa považujú označenia alebo ochranné známky, ktoré sú *totožné* alebo *sa líšia len v nepodstatných prvkoch nemeňiacich celkový charakter* označenia alebo *ochrannej známky* (ods. 1).

Za zameniteľné sa považujú označenia alebo ochranné známky a za podobné sa považujú tovary alebo služby, ak taká zameniteľnosť alebo podobnosť vyvoláva *nebezpečenstvo zámeny* označení alebo *ochranných známok*, alebo tovarov alebo služieb pochádzajúcich od rôznych osôb, alebo *nebezpečenstvo vzniku mylnej predstavy o vzájomnej spojitosti* s označením alebo *s ochrannou známkou so skorším právom prednosti vo vedomí spotrebiteľskej verejnosti* (ods. 2).

V preskúmvanej veci správne orgány posúdili namietanú ochrannú známku, ktorej výmazu sa navrhovateľ výmazu domáhal, v zmysle citovaného zákonného ustanovenia ako *zameniteľnú s ochrannou známkou so skorším právom prednosti*.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že posúdenie otázky zhodnosti a zameniteľnosti patrí do správnej úvahy správneho orgánu a súd v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Treba zdôrazniť, že z ustálenej judikatúry v správnom súdnictve vyplýva, že konanie na správom súde nie je pokračovaním správneho konania. Pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav zistený správnym orgánom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Vyslovenie úsudku správneho orgánu o zhodnosti alebo zameniteľnosti ochranných známk je nevyhnutné považovať za správne uváženie v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. Úlohou súdu v zmysle uvedeného ustanovenia je preskúmať iba to, či skutkové okolnosti, z ktorých pri voľnej úvahe správny orgán vychádzal, boli zistené správnym procesným postupom, či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom a či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej správnej normy logické a úplné z hľadiska hodnotenia dôkazov. V konaní o správnej žalobe, ako aj v odvolacom konaní úlohou súdu nie je samostatne hodnotiť zameniteľnosť, resp. zhodnosť označenia s namietanou ochrannou známkou, ale len preskúmať či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku.

V danom prípade aj podľa jeho názoru s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1, 2 zákona o ochranných známkach nebola naplnená podmienka zhodnosti, a teda aj tvrdenie žalobcu o chybnnej aplikácii § 3 citovaného zákona je právne irelevantné, pretože v prípade porovnania predmetných ochranných známk sa daný prípad nemôže subsumovať pod ustanovenie § 3 ods. 1 cit. zákona a teda nemôže sa hovoriť ani o jeho chybnom

uplatnení. Z dôvodu, že *predmetné ochranné známky nie sú zhodné vo všetkých posudzovaných kritériách, ich nemožno považovať za zhodné, ale možno ich považovať za zameniteľné.*

Senát odvolacieho súdu sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že *len v prípade, ak by boli predmetné ochranné známky posúdené ako zhodné, na zápis neskôr prihláseného označenia ako ochrannej známky by sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 cit. zákona vyžadoval súhlas majiteľa ochrannej známky alebo prihlasovateľa so skorším právom prednosti.* Zákon o ochranných známkach neustanovuje žiadnu výnimku z povinnosti uvedenej v ustanovení § 3 ods. 1, a preto neexistenciu písomného súhlasu nemožno považovať za právne irelevantný úkon. Uvedené ustanovenie sa použije len v prípadoch podania takých prihlášok ochranných známk, ktoré sú posúdené ako zhodné so skoršou ochrannou známkou zapísanou pre tovary a služby zhodné s tovarmi a službami nárokovanými samotným prihlasovateľom, ale ako vyplýva z uvedených skutočností, *keďže sa jedná o zameniteľné označenia, použitie daného ustanovenia je bezpredmetné.*

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil, vychádzajúc pritom zároveň z rozsahu a dôvodov odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 30. mája 2012

JUDr. J. Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth